

— Е, не е страшно, — отвърна приятелски главният прислужник, — няма вълци, лъвовe и тигри. Но искам да кажа, че е много красиво и скъпо. И ако тебе те изтърсят изведнъж там, ти ще се смаеш и ще си изгубиш ума, защото няма да знаеш къде си попаднал...

Млъкнаха планинците и се замислиха. Те знаеха само един град — градът който беше разположен на двата бряга на тяхната река, хее там дето свършва планината и дето започва равна и плодородна земя. Този град им се виждаше много голям и много величествен. А какъв ли ще е градът, в който живее този богат и силен владетел?... Орфей също слушаше и си мислеше за скъпите палати и за непознатото чудновато и прекрасно море. Той не познаваше никакъв град, той не беше излизал от тяхната планина, и затуй душата му жадуваше да види нови земи и непознати светове. Но да бъдат заедно с Дика. Как ли ще зяпа и как ли ще се чуди тя!... Какво ли ще е, ако той има един такъв голям, красив и светъл палат, а в стаите му да има толкова големи огнища, че зимно време да може да хвърля цели товари дебели букови дърва и те да горят с такава сила, че навсякъде да е топло и приятно. И през една тежка зима, когато падне дебел сняг и птичките се свият гладни и измръзнали под стрехите и в корубите на старите дървета, той да излезе на лов из планината. И сред една поляна да намери Дика, загубена, вкоченясала, бледа, с премрежени очи... Орфей ще я вземе на ръце и ще я отнесе в своята голяма и светла къща. Там ще я остави на широко меко легло и ще разтрие измръзналите ѝ ръце. Тя ще се раздвижи, ще се съвземе, и когато се ободри и научи как е била спасена от сигурна смърт, ще се просълзи и ще му благодари...